

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473121040.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

Den fattiges eneste rigdom er altså den folkelige kunst, som endog kan frembringe sjældne blomster, utilgængelige for de lærde - det gælder om at være tilfreds hermed. Det er netop hvad *Marionetspilleren* (IX) er, en omrejsende dansk artist som forfatteren foregiver at træffe på kanaldamperen. Også han har haft sine storhedsdrømme, et begær efter at blive rigtig teaterdirektør, indtil engang en polyteknisk kandidat belærte ham gennem at gøre alle marionetterne levende; de holdt da et sådant postyr at den arme direktør hurtigst muligt ønskede dem til dukker igen. Nu rejser de villigt med ham landet rundt og i udlandet med, hans publikum er internationalt: ukonfirmerede og ufordærvede børn. Man har for længst set det selvironiske og selvbekendende i fortællingen, som er det personligste indslag i rejsebogen og siden blev optaget blandt eventyrene. Eksperimentet henlægges til Slagelse, skolebelæringens by, og foretages af en elektromagnetisør, ligesom Ørsted havde henvist ham fra teaterfiaskoerne til eventyrets domæne og samtidig åbnet hans øjne for naturens egne underværker. Men historien er afstemt efter gennemgangstemaet. De uregerlige skuespillere tager livet af deres direktør - da han fortryder sit ubesindige ønske, overlever han. Og teaterstykker der forældes, holder sig på marionetscenen. Udlagt: teaterdigteren forgår, men eventyrdigteren består. Og den han kan takke for sin indsigt, er ikke blot fysiker, men budbringer for en naturreligion, antydnet ved det standende billede herpå, solstrålen - der får hans skinnende ansigt til at ligne de evigunge guder. Den jævne gøgler begriber ikke alt i hans forkyndelse, men drager samme konsekvens af den som Andersen af Ørsteds, nemlig at menneskeånden rækker ud over døden. I hvert fald føler han nu lykke ved sin beskedne kunst - og gør lykke, også i Sverige!